

Princess

วิภากรรมแห่งรักพิภพ

儒 文 雅

หยุด
เหวี่ยง
หย่า

อนุ
ต้อง
สาป

ปีกหงส์

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 273

หยุเหวินหย่า อนุต้องสาป

โดย ปีกหงส์

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2563

ราคา 235 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3921-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการฝ่ายการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัทธราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วลัยนต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ศรันย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อดุภา อนันทานนท์ วิไลวรรณ ไยดี พิสูจน์อักษร : สุวิชา สุชีวกุปต์

ออกแบบปก : กฤษณา รอดทอง ภาพปก : BeeYong จัดรูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เศษะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พรินท์ (1991) จำกัด

สถาปนบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรเงินฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

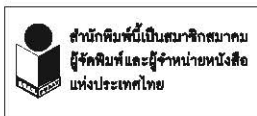
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การชำเล็มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

หนึ่ง

สายลมแผ่วพลิ้วพัดโฉบมาเบาๆ ต้นหญ้าเขียวแซมน้ำตาลโตนแอนตาม กระแสลม บรรยากาศโดยรอบช่างสดชื่นชวนให้เคลิบเคลิ้ม ทว่าหญิงสูงใหญ่ ร่างกายอ้วนท้วนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบกลับตัวสั้นไหว นางยกมือหนาขึ้นปิด หายตหน้าที่ค่อยๆ ร่วงรินจากเบ้าตากลมจนอาบนองทั่วใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนอง ทุกอณูพื้นผิว เสียงสะท้อนให้ของนางดังถึงประจุกคนเจียนจะขาดใจสิ้นไร้ซึ่ง ความสุข

นัยน์ตาแดงขำมองพื้นน้ำกว้างที่หักเหแสงจากดวงอาทิตย์ทันทีที่ตก กระทบทอประกายระยิบระยับ ฉับพลันสตรีอัปลักษณ์นางนั้นก็ตัดสิ้นใจทั้งกาย มหิมาด่ำดิ่งลงใต้พื้นน้ำ

ตุ้ม!

“กรี๊ด! คุณหนู! คุณหนูตกน้ำเจ้าคะ!” สาวใช้คนสนิทที่มอมอยู่ไม่ไกล กรีดร้องเสียงหลง ฉับพลันนั้นชายนับสิบคนก็กระโจนลงไปในทะเลสาบกว้าง หมายช่วยชีวิตผู้เป็นนาย ร่างสตรีในชุดสีแดงถูกช่วยขึ้นมา นางไร้ซึ่ง สติสัมปชัญญะ จนชายหกคนต้องช่วยกันหามร่างนางขึ้นมาวางบนพื้นดิน

“ฮือๆ คุณหนูฟื้นแล้วเจ้าคะ” สาวใช้โน้มกายเขย่าร่างคุณหนูของตนที่

โซกซุ่มไปด้วยน้ำ พลังร่ำร้องหมายให้ร่างตรงหน้าฟื้นคืนสติ นานเกือบเคอ¹ ที่นางสิ้นลม ทว่าทันใดนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ เมื่อลมหายใจระรวยหวอนคืนกลับมาอีกครั้ง

ริมฝีปากบางซีดไว้สีเลือดอ้ากว้างเพื่อขับของเหลวออกมา นัยน์ตาลมกะพริบถี่เพื่อรับการมองเห็น ภาพที่พริ้วเลื่อนค่อยๆ ชัดเจนขึ้นจนสะท้อนภาพสวามีในชุดสีเขียวอ่อนที่โอบหน้าเบือนน้ำตาและกำลังยิ้มให้นาง

“ฉันเป็นอะไรไป” เสียงลั่นถามอย่างงุนงง ก่อนหญิงสาวอีกคนจะเอ่ยถามถึงสาเหตุของการตัดสินใจฆ่าตัวตาย ทว่าปฏิกิริยาที่ตอบโต้กลับมาพร้อมคำถาม “นี่! เรารู้จักกันหรือ!” ทำเอาผู้ฟังถึงกับผงะ

“คะ...คุณหนูจำเพียงเพียงไม่ได้หรือเจ้าคะ” โอบหน้าหวานของสาวใช้ฉายแววตกตะลึง ด้วยคิดว่าคุณหนูที่รักคงความจำเสื่อมไปพร้อมกับลมหายใจที่หมดลงในคราแรก หยาดน้ำใสพลันไหลรินจากหางตาด้วยแสนเวทนาในตัวนายหญิง นัยน์ตาสาวใช้ชุดสีเขียวอ่อนทอดมองไปยังท้องฟ้าสีครามสลับกับบุปผะเมฆขาวที่ลอยเลื่อนแผ่วพลิวเปลี่ยนรูปร่างทาบทับผืนฟ้ากว้างอย่างอาดูร

“เหตุใดสวรรค์จึงกลั่นแกล้งคุณหนูหญิงเหวินหยกของข้าเอ็งนี่ ฮือๆ ทั้งร่างกายที่ใหญ่โตและโอบหน้าที่ต้องปกปิดไม่ให้ผู้ใดเห็นมาชั่วชีวิตยังไม่พออีกหรือ ตอนนี้อย่างมาซ้ำเติมให้คุณหนูความจำเสื่อมอีก” เสียงดัดพ้อต่อโชคชะตาของสาวใช้ลั่นเครือด้วยใจเวทนา

“นี่! เธอพูดอะไร ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอหรอกนะ ฉันชื่อเอียงจันท์ ไม่ใช่หญิงเหวินหยกอะไรของเธอสักหน่อย” เสียงใสเอ่ยบอกด้วยความฉงน แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับยิ่งสะอื้นหนัก

“โอ้! คุณหนูของป้า ฮือๆ”

“เอ๊ะ! คุณหนูอะไร ไม่เอาไม่อยากพูดด้วยแล้ว ฉันจะกลับบ้าน ยังไงก็ขบใจเธอที่ช่วยฉันไว้ละ” ร่างหนาเอี้ยวตัวพลงเหยียดแขนยื่นกายหมาย

¹ เคอ คือหน่วยนับเวลา โดยที่ 1 เคอ = 15 นาที

จะพองตัวลุกขึ้น ทว่าทั้งร่างกลับแสนหนักอึ้ง กว่าที่จะยืนหยัดได้ก็ช่างปวดตัวยิ่ง
 ทันทีที่เธอทรงตัวได้สำเร็จ ก็พลันหมุนตัวมองหาหนทางเดินกลับบ้าน
 เธอจำได้อย่างแม่นยำว่ากระโดดลงไปในแม่น้ำหมายจะช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง
 ซึ่งในระหว่างนั้นร่างกายของเธอกลับแข็งขาอย่างกะทันหัน แล้วหมดสติไปใน
 ที่สุด

ยามนี้ดวงตาใส่มองดูรอบกาย ปราบกฏภาพทิวทัศน์งดงาม ไม่มีดีก็งาม
 บ้านช่องที่เปี่ยมเสียดแออัดดังก่อนที่เธอจะหมดสติ และภาพชายหญิงตรง
 หน้าที่ตั้งกายด้วยชุดจีนโบราณพร้อมเกี้ยวและชบวนติดตามที่ตั้งชุดสีแดง
 กันหมด ทำให้ใจเธอกระตุกเต้นอย่างตื่นตระหนกและพลันวิตกกังวลอย่างมาก
 แต่สมองก็พยายามออกคำสั่งให้รวบรวมสติ

“คุณหนูไหวหรือไม่เจ้าคะ เรายังต้องเร่งเดินทางต่อนะเจ้าคะ” คำหวังดี
 ของสาวใช้ที่บอกคุณหนูตนซึ่งใบหน้าฉาบแววลับสน

“ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอนะ” เสียงปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยเอ่ยออกมาจาก
 ริมฝีปากบางที่ต่อนี้สีเลือดฝาดเริ่มกลับมา

“จะไม่ใช่คุณหนูได้อย่างไรกันเจ้าคะ นี่เจ้าคะ เอาผ้าปิดบังใบหน้าไว้
 ก่อนที่จะเดินทางต่อเถิดเจ้าคะ” มือเรียวยาวของสตรีร่างเล็กรีบส่งผ้าผืนใหม่ให้
 เจ้านายตน

หญิงสาวได้ยืนดั่งนั้นพลันยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้า ปลายนิ้วเลื่อนไล่
 แผ่วเบา ผิวสัมผัสที่รับรู้ได้ทำให้เธอสงสัยว่าเหตุใดถึงหยาบกร้านและเต็มไปด้วย
 ด้วยตุ่มโต ใจก็เริ่มเต้นถี่แรง เธอรีบไปที่ริมน้ำในทันใด ชะเงยมองผิวน้ำใส
 หมายให้สะท้อนภาพตน ทันใดนั้นดวงตาโตก็เบิกกว้าง ใจเธอกระตุกเต้นแรง
 รวกับมีสิ่งใดมาจุดประกาย

“นี่มันใครกัน! ใบหน้านี! ร่างกายนี้! ทำไมถึงอัปลักษณ์เช่นนี้”

มือหนาลูบคลำใบหน้ากลมขณะที่สายตาทอดมองภาพสะท้อนบนผิวน้ำ
 ใสไม่กะพริบ ยามนี้มือเธอสั่นเทา ในใจสั่นสะท้าน

“ฉันต้องฝัน! ฝันไปแน่ๆ หรือว่าฉันตายแล้ว!” หญิงสาวพรวดบอกตัวเอง

ในใจ พร้อมออกแรงหยิกแขนตนเองหมายให้ตื่นจากฝันร้าย ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น นัยน์ตาที่เบิกโพลงกะพริบแล้วหลุบลงเบื้องต่ำฉายประกายหวั่นวิตก ก่อนที่น้ำใสจะไหลรินออกมาเพราะความสับสนในใจ

สมองน้อยๆ คลุ่นคิดไม่ถึงสารพันเหตุผลกับเรื่องที่ได้รับรู้ คิดว่าตนตาผาด แต่หากพลิกฉายชัดเสียจนต้องเปลี่ยนความคิด หรือว่าฉันตายในขณะที่พยายามช่วยชีวิตคนอื่น แล้ววิญญูณหลุดลอยมาสิงในร่างนี้ นี่คือการตอบที่ชัดเจนที่สุดในตอนนี้อย่างไรก็ตามทำไมต้องเป็นร่างของผู้หญิงอัปลักษณ์คนนี้ด้วย... คำถามนี้ยังคงค้างคาในใจและไร้ซึ่งคำตอบ

“คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู!” สาวใช้พยายามเอ่ยเรียกสตินายตน

แต่เธอยังคงตกใจอย่างหนัก ด้วยความจริงนั้นโหดร้ายและกะทันหัน เสียจนเธอตั้งตัวไม่ทัน ทันใดนั้นร่างนั้นก็ลื่นลัดไปอีกครั้ง

ย้อนไปเมื่อสามวันก่อน

ขบวนสินค้าของสกุลใหญ่ผู้มั่งคั่งในดินแดนทางใต้เดินทางข้ามจากเมืองหนึ่งไปอีกเมือง ผัวแพรพรรณและเครื่องประดับ รวมถึงสินค้าหลากหลายถูกนำไปส่งมอบตามคำสั่งซื้อต่างเมือง ทว่าช่างโชคร้ายเมื่อถูกโจรภูเขากลุ่มใหญ่ดักรุมโจมตีหมายปล้นชิงสินค้า

กระป๋าววาววับของโจรร้ายถูกชักออกมาฟาดฟันใส่ทหารรับจ้างที่คุ้มกันขบวนสินค้า ร่างแล้วร่างเล่าที่เลือดสาตกระเซ็นก่อนจะหมดลมหายใจ นายใหญ่ของสกุลใหญ่ที่เดินทางมากับขบวนสินค้าในครานี้ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อใจตันระล่ำ เพราะคิดว่าครานี้คงประสบเคราะห์ร้ายจนถึงแก่ชีวิตเป็นแน่ ทว่าตั้งสวรค์เห็นใจ ให้ขณะนั้นมีกลุ่มทหารหาญเดินทางผ่านมาพอดี เมื่อพวกเขาพบเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าจึงไม่รีรอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

เหล่าทหารในชุดเกราะเหล็กเข้าปะทะกับกลุ่มโจรป่าตั้งราชสีห์ต่อสู้กับฝูงหมาป่าและหมาเหาะชีวิตอีกฝ่าย ในกลุ่มคนที่กำลังต่อสู้กัน มีร่างสูงใหญ่ที่ส่งกว่าทุกคนปรากฏขึ้น เขาสวมหมวกเหล็กปิดบังใบหน้า เปิดไว้เพียงดวงตา

เพื่อให้อีกฝ่ายเห็นนัยน์ตาสีดำขลับดูคมประดุจพญาคัมภีร์ร้าย ที่ส่องประกายสะท้อนภาพชีวิตเล็กๆ ตรงหน้า

ร่างสูงใหญ่เคลื่อนไหวดูพวย เขาโจมตีโจรป่าอย่างไร้ความปราณี เพียงไม่นานโจรร้ายก็ถูกกำราบจนราบคาบ ผู้นำขบวนลินค้ำพลันคุกเข่าลงตรงหน้า ทหารหาญกลุ่มนั้น

“ขอบคุณท่านมาก มิทราบที่ท่านมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอันใด” ชายชรา กล่าวขอบคุณพลางถามไถ่ชื่อผู้มีพระคุณ แต่ชายในชุดเกราะสวมหมวกเหล็ก กลับนิ่งไม่ตอบคำใด ทหารที่ยืนข้างกายจึงเอ่ยนามแทน

“ท่านผู้นี้คือคุณชายใหญ่แห่งสกุลเหิง นามว่าเหิงเจียง หรือแม่ทัพเหิงเจียงผู้ไร้พ่าย” เสียงคนสนิทนามว่าชิวทูกกล่าวชัด เขาสวมเกราะเหล็กไม่ต่างจากนายตน ทว่าไม่มีหมวกสวมปิดคลุม และเกราะเหล็กที่สวมก็มีลวดลายแสดงถึงความมีอำนาจเป็นรองอย่างชัดเจน

ทันทีที่หูเขาได้ยินนามของชายตรงหน้า ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเคราก็ยิ้มยิ้มอย่างดีอกดีใจ “ช่างเป็นบุญของข้ายิ่งนัก ที่ได้แม่ทัพเหิงผู้ยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียงไปทั่วแผ่นดินช่วยชีวิตไว้ ข้าดีใจนัก! ได้โปรดบอกข้ามาเถิดว่าจะให้ข้าตอบแทนสิ่งใดท่านได้บ้าง”

“ท่านแม่ทัพแค่ผ่านทางมา และบังเอิญเห็นพวกเจ้ามีภัยจึงยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ไม่ต้องตอบแทนใดๆ หรือก” ชิวทูกเอ่ยแทน ด้วยรู้นิสัยนายของตน ดีว่าปากหนัก เอ่ยคำใดก็แสนยากเย็น ทว่าพอเอ่ยขึ้นมาก็เป็นแบบขวานผ่าซากไร้ซึ่งการมเสนาะหู

“ไม่ได้ ท่านแม่ทัพพูดส่าห์ช่วยชีวิตข้ากับคนสกุลใหญ่อีกหลายชีวิต โปรดให้ข้าได้ตอบแทนเพื่อความสบายใจเถิด เช่นนั้นเอาอย่างนี้ ข้ามีบุตรสาวที่กำลังเข้าสู่วัยออกเรือน แต่นางมีค้อยงดงามนัก และมักถูกล้อเลียนอยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้นข้าก็ขอให้ท่านแม่ทัพได้โปรดรับนางไว้เป็นคู่หยั้นในจวนท่านด้วยเถิด เมื่อนางจะช่วยงานในเรือนและแบ่งเบาความเหนื่อยยากให้ท่านได้บ้าง อีกร่าง... ถ้าท่านแม่ทัพยินยอมเป็นบุตรเขยข้า ก็เสมือนเกี่ยวดองเป็น

เครือญาติ ข้ายินดีเป็นกำลังช่วยเหลือท่านในภายภาคหน้า”

สิ้นคำของหญิงเกา ร่างใหญ่ตรงหน้าก็คิดหนัก ชิวหุคนสนิทพลันกระซิบความที่ข้างโอบุของนายตนในทันที

“ท่านแม่ทัพ! รับนางไว้เถิดขอรับ ข้าเคยได้ข่าวว่าสกุลหญูร์่าวยในดินแดนทางใต้หนัก หากปรองดองเป็นเครือญาติ ต่อไปถึงคราวที่เราขาดเสบียงหรือกำลังทรัพย์และอาวุธ เขาอาจจะช่วยเหลือเราได้นะขอรับ” ชิวหุช่วยออกความคิดเห็น หมายถึงให้นายตนได้มีอำนาจมากขึ้น เขาเปรียบเสมือนขุนซื่อฝ่ายซ้ายที่คอยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ด้วยความรักดีเสมอมา

ด้านหญิงเจียงฟังคำแล้วคิดตาม คิ้วตกดำที่เรียงตัวอย่างดีภายใต้หมวกเหล็กขมวดมนต์อย่างครุ่นคิด ชายหนุ่มคิดว่าคำของลูกน้องก็มีเหตุผล แต่เขาไม่ชอบการกระทำที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมเอาแต่ได้ จึงตัดสินใจเอ่ยคำตามที่คิด

“ข้าไม่มีใครได้บุตรเจ้า แต่ถ้าจะตอบแทน ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงใหญ่เอ่ยตรงๆ นิสัยแข็งทื่อดุจก้อนหิน คำพูดก็แสนจะตรงตรงจนทำให้ใครหลายคนแสลงหมานักต่อหน้า

ด้านหญิงเกาได้ฟังก็พลันตกตะลึงค้าง ด้วยคำกล่าวที่บอกว่าขอเงินทองแต่ไม่เอาบุตรสาวตน ทำให้เขานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ทว่านี่คือโอกาสเหมาะที่เขาจะได้เกี่ยวข้องกับแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นบุญแกว่งศ์ตระกูล และเป็นการรวบรวมส่งบุตรสาวที่ตนกังวลว่าจะไร้คู่ให้มีคู่ครองเสียที จึงไม่มีทางปล่อยโอกาสนี้ไปเป็นแน่ ท่าทางชายชราอีกอักอย่างเห็นได้ชัด ชิวหุเห็นเช่นนั้นก็อดกล่าวความต่อไม่ได้

“ท่านหญู ข้าก็พอจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับบุตรสาวของท่านมาบ้าง คำเล่าลือถึงบุตรสาวท่านนั้นไม่ค่อยดีสักเท่าใด มีหลายคนเล่าว่านางแสนอัปลักษณ์จนหาหญิงใดในใต้หล้านี้เปรียบไม่ได้ อีกทั้งยังมีคำสาปติดกายมาตั้งแต่เกิด แล้วจะให้ท่านแม่ทัพของข้าแต่งตั้งเป็นสุหยินน้อยอย่างนั้นรึ” ชิวหุมีมันสมองที่เฉียบแหลมและฝีปากกล้า จึงแกล้งเอ่ยเพื่อหวังขางสิ่ง

“อะ...เอ๋อ... เออเช่นนั้น ข้าจะมอบบุตรสาวและแถมสินสอดตามจำนวน

ที่ท่านแม่ทัพเรียกร้อง” ชายชราโค้งตัวอย่างนอบน้อม กลัวบุตรสาวจะขายไม่
ออกถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายเสนอลินสอดให้ฝ่ายชาย เพียงแค่หวังให้ฝ่ายชาย
เมตตาจับบุตรสาวตนไปเป็นภรรยาเท่านั้น

ชีวิตุได้ยินคำก็พลันยิ้มเจ้าเล่ห์ สิ่งนี้เป็นไปตามที่เขาคิดไว้ไม่ผิดเพี้ยน
แต่ร่างใหญ่ข้างกายกลับเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ข้าไม่เคยได้บุตรสาวเจ้า! แต่ถ้าจะมอบ ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงทุ้มย้ำ
บอกชัดถ้อยชัดคำ

เขายินดีรับน้ำใจหากชายชราตรงหน้าจะมอบให้เพื่อช่วยเหลือกองทัพ
ทว่าเขาไม่ยินดีที่จะแต่งงานเพิ่ม เพราะเขาก็มีภรรยาแล้วถึงสองคน ล้วน
แต่เป็นสาวงามมิเป็นรองหญิงใด ทั้งคำเล่าลือว่าสตรีที่จักยกให้นั่นแสน
อัปลักษณ์ เขาก็ยังไม่อยากได้มาให้เคืองสาบตาและยังเกะกะจนอีก

ชีวิตุได้ฟังนายตนเอ่ยย้ำก็คิดหนัก ยามนี้หากได้สกุลหุมาเป็นกำลัง
ช่วยสนับสนุนทหารก็คงสามารถเลี้ยงดูหลายชีวิตในจวนเหิงได้สบายขึ้น
เพราะถึงแม้สกุลเหิงจะเป็นแม่ทัพมาหลายรุ่น ทว่าความซื่อสัตย์และตรง
ทำให้ไม่ฝักใฝ่อำนาจและยุ่งเกี่ยวกับเงินสินบนใดๆ จึงมีเพียงเบี้ยหวัดทหาร
และสมบัติที่สะสมมาใช้เลี้ยงคนในจวน รวมถึงทหารสกุลเหิงร่วมสองพันชีวิต
แม้จะไม่ขาดแคลน แต่บางช่วงก็ขาดสภาพคล่อง การยื่นข้อเสนอเช่นนี้จึง
เป็นการดีแก่สกุลเหิงยิ่ง

“กระนั้นแล้วแต่ท่านหยุดเถิด ท่านแม่ทัพกับพวกข้าต้องขอตัวก่อน”
ทหารคนสนิทรีบเอ่ยตัดบท และนำแม่ทัพเดินทางกลับฐานในทันที ถ้าขึ้นคุย
ต่อเขาเกรงว่าสกุลเหิงจะสูญเสียโอกาสทองเพราะความตั้งต้นของนายตนเป็น
แน่แท้

ณ บ้านสกุลหุ

ข่าวดีถูกถ่ายทอดจากปากผู้เป็นบิดาไปยังบุตรสาวคนสุดท้ายที่องนามว่า
หุเหิงวินทยา ซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปี เป็นบุตรคนที่สี่ของสกุลหุ เศรษฐีผู้มั่งคั่งผู้คุม

อำนาจการคำในดินแดนทางใต้ หยุเหวินหยยามีสาวสองคนคือหยุเหวินอิงกับหยุเหวินชิง และพี่ชายอีกหนึ่งคนนามว่าหยุเหวินซาง ส่วนนางเป็นน้องเล็กสุด จึงมักถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอ

ด้วยความที่นางเกิดมาพร้อมรูปร่างที่ใหญ่โตหะหะ และใบหน้าที่อัปลักษณ์เต็มไปด้วยตุ่มหนองปูดโปน ยิ่งทำให้นางเป็นที่รังเกียจจากผู้คนในตระกูล ยิ่งดีที่มีพี่ชายคอยเอ็นดูเอาใจใส่ด้วยแสนสงสารน้องสาวผู้อัปลักษณ์

ทว่าเมื่อบิดาแจ้งข่าวการแต่งงานสายฟ้าแลบ นางจึงตื่นตระหนกตกใจยิ่ง ภายใต้อันตราย เพราะเกรงกลัวว่าต้องแต่งเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ทั้งยังต้องแต่งงานกับชายที่มีข่าวลือว่าโหดเหี้ยม แม้ทัพแห่งแผ่นดินที่เข่นฆ่าคนเป็นว่าเล่น มีฉาพยาบาลประดุจก้อนน้ำแข็ง และที่น่าหัวน้มนเกรงที่สุดคือ การแต่งเข้าเป็นภรรยาคนที่สาม อนุภรรยาที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจภรรยาอีกสองคน

สองมืออวบอ้อมของหยุเหวินหยยาประสานกันจนขึ้นเหงื่อ หยิงสาวขบริมฝีปากเพื่อสะกดความอึดอัดใจ นัยน์ตากลมหลุบต่ำและทอประกายวูบไหว แสดงความหวั่นใจอย่างที่สุด

“ฮือๆ ท่านพ่อ ข้าไม่แต่ง” ร่างนากล่าวเสียงละอื้น แววดาตื่นตระหนกของบุตรสาวแว่ววนต่อผู้เป็นบิดา

ด้านซ้ายและด้านขวาของนางคือพี่สาวที่ยืนหน้าบข้าง พวกนางมีรูปร่างออรชร ใบหน้าขาวนวลงามดั่งแต่ศิระชะจดปลายเท้า ผิดกับน้องสุดท้องที่มีร่างกายมึนมาดูลหมีป่า และมีใบหน้าอัปลักษณ์ดั่งต้องคำสาป จึงต้องใช้ผ้าคลุมอย่างมิดชิดเหลือไว้เพียงดวงตา

ตั้งแต่เกิดมาหยุเหวินหยยาไม่เคยได้รับอนุญาตให้ออกจากเรือนสกุลหยุสักครั้ง นางทำได้เพียงปีนบันไดแล้วใช้แขนเกาะกำแพงสูง ส่งสายตาทอดมองอาณาบริเวณนอกกำแพงทุกวัน แต่เมื่อมีชาวบ้านที่ผ่านไปมาสังเกตเห็นว่านางมาแอบดู ทุกคนก็จะส่งเสียงบั้งซุบซิบบ้าง เพราะข่าวความอัปลักษณ์ที่นางได้รับเป็นที่กล่าวขวัญจากคนในสุคนนอก จนไม่มีผู้ใดไม่รู้จักหยุเหวินหยยาสตรีต้องคำสาปผู้นี้ ยิ่งดีที่นางได้เล่าเรียนผ่านตำรามากมาย นางจึงมีไหวพริบมิถ้อย

กว่าผู้ใด

ยามนี้ริมฝีปากบางของพี่สาวทั้งสองเหยียดใส่น้องสาวร่วมสายเลือดที่
นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น พวกนางมิเห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องแม่เพียงนิด ด้วย
ในใจส่วนหนึ่งรังเกียจและเกรงกลัวคำสาป และอีกส่วนก็แสนอิจฉาที่น้องสาว
ผู้อัปลักษณ์นี้ได้แต่งเป็นภรรยาแม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงระดับโลก แต่พวกนาง
กลับได้แต่งกับพ่อค้าเล็กๆ

“อย่ามาบิบน้ำตาให้ท่านพ่อสงสาร เลิกเสแสร้งทำเหมือนไม่ยอมแค้น
เสียที อย่างเจ้า! แต่ได้ออกเรือนก็น่าจะดีใจมากกว่า เพราะดูหน้าตาแสนทุเรศ
ทุรังเช่นนี้ยังหาสามีได้ก็นับว่าบุญโขแล้ว เจ้าทำให้ท่านพ่อต้องเสียทรัพย์สิน
มากมายเพื่อเป็นสินสอดให้ท่านแม่ทัพหญิงยอมรับปากแต่งงานกับเจ้า ยังไม่ตั้งใจ
อีกหรือ! มีสตรีนางใดบ้างที่ต้องเอาเงินเร่ไปจ้างให้บุรุษมาเป็นสามีเช่นนี้”

“ท่านพี่! ฮือๆ” หยูเหวินหยกสะเทือนใจอย่างหนักหน่วง คำพูดของ
พี่สาวช่างคมราวกับมีดที่กรีดลงกลางใจนาง

“พอที! เลิกโต้เถียงกันได้แล้ว เหวินอิง เจ้าเป็นพี่คนโตสุด อย่าพูดใน
สิ่งที่ไม่ถนัดใจน้องเจ้าเช่นนี้” หยูเกาเอ๋ยเตือน หลายครั้งหลายหนที่เธอเห็น
บุตรสาวคนเล็กถูกต่อว่าอย่างเดียดฉันท์ จนใจคนเป็นบิดาก็อดสงสารไม่ได้

“ท่านพ่อ!” หยูเหวินอิงจวาดไล่บิดาอย่างฉุนเฉียว

“ส่วนเจ้า! กลับไปเก็บข้าวของเพื่อเตรียมย้ายไปจวนแม่ทัพเสีย ไม่ใช่
เวลามาคร่ำครวญแล้ว การเดินทางช่างแสนไกล ต้องเตรียมของให้พร้อม อีก
อย่าง... เจ้าต้องเตรียมชุดพร้อมผ้าปิดบังใบหน้าที่มีดขีด อย่าให้ท่านแม่ทัพ
เห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเจ้า จนเกรงกลัวต้องส่งเจ้ากลับมาเป็นอันขาด หาก
เกิดเรื่องเช่นนั้น ข้าจะตัดพ่อตัดลูกกับเจ้า!” คำสั่งบิดาลั่นบอกอย่างเด็ดขาด

หยูเหวินหยกยังไม่ทันได้เปิดปากเอ่ยคำโต้ตอบ ก็ถูกบ่าวรับใช้ในตระกูล
นำตัวนางกลับไปยังห้องของตน

หลังจากวันที่รู้ข่าวการแต่งงาน หยูเหวินหยกก็แสนตรอมตรม ขำงาน
แต่งงานของคุณหนูต้องสาปถูกล้อปากต่อปาก จนผู้คนต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน

ไปต่างๆ นานา แต่ส่วนมากจะกล่าวไปในทางไม่ดีว่าสกุลหยูอัปจนหนทางที่จะหาสามีให้บุตรสาวคนเล็ก ถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายมอบสินสอดให้แก่ฝ่ายชายราวกับจ้างวานให้ยอมแต่งงานเสียมากกว่า

ด้านหญิงเหวินหย่า ทุกวันก็เอาแต่รำให้ด้วยความโศกเศร้ากับการแต่งงานครั้งนี้ จนกระทั่งวันรับตัวเจ้าสาวมาถึง นางแต่งกายด้วยชุดสีแดงสด บักลายดอกด้วยดินทองแสดงถึงฐานะอันร่ำรวย หยูเกาผู้เป็นบิดาเอาแต่เดินไปซ้ายทีขวาทีอย่างร้อนรน ไม่ต่างจากพี่สาวทั้งสอง พวกนางอยากยลโฉมหน้าท่านแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นขวัญตาจนอดตื่นตื่นไม่ได้

เงินทองและข้าวของมากมายถูกบรรจุลงในหีบใหญ่หลายใบเพื่อเตรียมรอรอกเดินทาง ทว่าก็เร็วแววของเจ้าบ่าว ผู้คนที่รายล้อมตัวบ้านสกุลหยูต่างเริ่มหันซ้ายแลขวาก่อนจะเอ่ยซุบซิบนินทากันระงม

ในจังหวะนั้นเอง ม้าศึกตัวใหญ่ก็วิ่งทะยานเข้ามาทางประตูที่ประดับด้วยผ้าแดงและของตกแต่งในงวนมงคล แต่เมื่อมาถึงกลับไม่ใช่หิงเจียง เป็นเพียงทหารม้าผู้ส่งข่าวเท่านั้น!

“ท่านคือท่านหยูใช้หรือไม่” นายทหารถามพร้อมกับยื่นฉ้วนกระดาษที่ถูกปิดผนึกในกระบอกไม้อย่างแน่นหนาให้หยูเกา มันคือจดหมายแจ้งความจำนงของแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ชายชราในชุดมงคลจึงรับมาและมั่งร่อที่จะเปิดอ่านในที่นี้

ข้อความในนั้นระบุว่าเขาติดภารกิจไม่สามารถมารับเจ้าสาวได้ และหากฝ่ายหญิงยังยืนยันจะเฝ้าดองเป็นเครื่องญาติตามที่ลั่นวาจา ก็ให้ส่งบุตรสาวเดินทางไปที่จวนสกุลหิงด้วยตัวเอง เมื่อไปถึงจะมีคนรอต้อนรับอยู่ที่นั่น ส่วนเขาอีกไม่นานก็จะได้ย้ายกลับไปพำนักที่จวน และครานั้นก็จะได้พบกับคุณหนูสกุลหยู

ทุกถ้อยคำที่เขียนลงในจดหมายที่ส่งถึงทำให้หยูเกาตกใจอย่างมาก ฝ่ามือใหญ่กำแน่น ริมฝีปากขบกัน แสดงอาการไม่พึงใจ “แล้วพิธีแต่งงานจะทำเช่นไร” ชายชราหน้าเปลี่ยนสี เพราะพิธีมงคลอันแสนสำคัญถูกละเลย

บรรยากาศครึ้นเครงกลับส่งดเจียบแฝงด้วยความตึงเครียดจนเสียวกลืนอาย และฤกษ์ยามมงคล

“แม่ทัพเหิงย่าเพิ่มเติมมาว่า ท่านหญฺุเอ๋ยปากอยากตอบแทนที่ช่วยชีวิต โดยการมอบบุตรสาวให้เอง ทั้งที่ท่านแม่ทัพก็ปฏิเสธอยู่หลายครั้ง และยังมี คำเล่าลือเรื่องคำสาปที่ติดตัวบุตรสาวท่านตั้งแต่เกิดอีก ดังนั้นการเป็นแค่อุ่น ก็คงเพียงพอกับคุณหนูหญฺุแล้ว จึงขอให้ท่านอย่าเคร่งครัดในพิธี”

หญฺุเกาได้ฟังก็ยิ่งเดือดดาล ทว่าก็ลั่นคำพูด เพราะเขาเคยเอ่ยเป็นเชิง ยัดเยียดบุตรสาวให้แต่งงานเช่นนั้นจริง เพียงแต่ไม่คิดว่าจะถูกปฏิบัติอย่างไรเอื่อยเช่นนี้

นายทหารส่งจดหมายเห็นอาการชายชราตรงหน้ามีท่าทีลังเล จึงถาม กลับด้วยหมายจะหาข้อสรุป “หรือท่านจะยกเล็ก” เสียงทุ้มถามอย่างเยือกเย็น ทว่าทำใ้ใครอีกคนร้อรอน

“ไม่ๆ ข้าไม่ยกเล็ก ข้าจะรับส่งบุตรสาวขึ้นก็ยวล่วงหน้าไปรอที่จวนตาม ที่ท่านแม่ทัพต้องการ” หญฺุเกาลั่นคำแล้วรีบจัดแจงจับบุตรสาวขึ้นก็ยวขบวน แห่ตามที่ตกลง

หากเหวินหญฺุไม่ได้ออกเรือนวันนี้คงไม่มีหวังจะได้ตบแต่งอีกแน่ ด้วย ขบวนเจ้าสาวได้มายเจ้าบ่าวไปแล้ว ทั้งยังรูปลักษณะที่อัปลักษณ์ แล้วจะหวังให้ ผู้ใดมาสู่ขอก็คงหาไม่ได้ ดังนั้นการส่งตัวนางออกเรือน แม้เป็นเพียงแค่ ตำแหน่งอนุกรรยา ก็ยังดีกว่าให้นางแก่ชราอยู่ในสกุลหญฺุไร้คนดูแล และเมื่อ ยามบุพการีตายจากไป ผู้ใดเล่าจะมาอุ้มชูนางที่โดดเดี่ยว คงไม่วยถูกพี่สาว กลับนแก่งไปชั่วชีวิต

ร่างหน้าอินเอนเล็กน้อยตามแรงเหวียงของเกี้ยวเจ้าสาว ภายใต้ ผ้าแดงที่คลุมทับผ้าที่โปกเพื่อเร้นใบหน้าอีกชั้นกำลังเป็ยกขึ้น น้ำใสหลังไหล ดังเกลียวคลื่นโถมทะลักจากเบ้าตากกลม ขบวนเจ้าสาวนี้เรี่ซึ่งเจ้าบ่าว พิธีมงคล ถูกทำลายจนสิ้นด้วยน้ำมือของแม่ทัพใจเหี้ยมที่ไม่เคยจะได้เห็นแม่แต่หน้า

นางกำเอี่ยมสีแดงที่ต้องมอบให้เจ้าบ่าวเมื่อครามาจับตัว เพื่อแลก
 ปิ่นทองที่เขาต้องมอบให้นางใช้ประดับศีรษะตามประเพณีก่อนออกจากบ้าน
 เจ้าสาว ลีบนิ้วของนางขำขี้เอี่ยมสีแดงที่ปักตัวอักษรว่า ‘อยู่ด้วยกันจนแก่
 ร้อยปี’ บนटकด้วยใจแสนเจ็บปวด เพราะเจ้าบ่าวไม่เอี่ยมนี้ก็ไร้ความหมาย
 ทว่าบิดายังคงยึดเยียดใส่มือนางก่อนออกเดินทางจากสกุลหยู

ไร้ซึ่งปรีดิ์ซึ่งขลุ่ยหรือเครื่องดนตรีส่งเสียงนำขบวนเจ้าสาวมาขันทมหก
 แม้เพียงนิด มีเพียงนางที่ร่อนเร่เสนอดัวพร้อมหอบเงินทองที่เป็นสินสอดไป
 มอบให้ชายแปลกหน้าถึงจวน ความรู้สึกของนางแสนชอกช้ำ ไม่หลงเหลือความ
 ภาคภูมิใจใดๆ ในฐานะสตรีอีกแล้ว

นางตรัสหนักอึ้งเสมอว่าตนแสนอัปยศและเป็นที่ยกย่อง แต่สิ่งที่
 เหิงเจียงกระทำนั้นช่างหยาบเกียรตินางเกินจะรับไหว ร่างหนาคร่ำครวญ
 ปานจะขาดใจ ด้วยสิ้นเยื่อใยจากเจ้าบ่าวใจหมีไฟ

ขบวนเจ้าสาวผู้ต้องสาปยังคงเดินทางแข่งกับเวลา ทุกย่างก้าวที่
 เกี้ยวแดงไกลห่างจากบ้านสกุลหยู หัวใจของนางยิ่งถูกบีบรัด ความกลัวและ
 ความเจ็บปวดกลางอกดอกย้าจนนางไม่ยอมมีชีวิตอีกต่อไป ในเมื่อถูกข่มขืน
 ถูกทำลายสิ้น แล้วนางต้องกลัวสิ่งใดอีกเล่า

หยูเหวินหยาศึกเช่นนั้นพลันออกคำสั่งให้ขบวนหยุดพัก ก่อนเยื้องย่าง
 ไปเบื้องหน้าทะเลสาบ นัยน์ตาแดงช้ำทอดมองไปยังผืนน้ำกว้างที่สะท้อนแสง
 อาทิตย์ซึ่งตกกระทบ ปลายเส้นผมสีดำปลิวลู่ตามสายลมที่พัดโชยมา จนผ้า
 คลุมหน้าสีแดงผืนนอกปลิวไป นางยกมือหน้าขึ้นปาดหยาดน้ำตาที่ร่วงรินจาก
 ดวงตาลมจนอาบนองหัวไปหน้า เสียงสะอึกสะอื้นของนางดังถี่คล้ายคนเจียน
 จะขาดใจที่สิ้นไร้ซึ่งความสุข

“สหายหรือ ข้าไม่มี! ความรักหรือ ข้าไม่รู้จัก! ตลอดชีวิตข้าต้องทน
 ทุกข์อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า ทุกคำที่ดูถูกตลอดสิบเจ็ดปี และทุกสายตาทึบหมอง
 เหยียดข้ามานแสนนาน ข้าเหนื่อยเหลือเกิน แต่ข้าก็กล้าสิ้นผืนหนามีชีวิต

อย่างน่าสังเวช

“แต่ยามนี้ท่านพ่อส่งข้าให้ไปแต่งงานกับชายแปลกหน้าที่ไม่แม้แต่จะมา
รับข้า หรือยอมเข้าพิธีแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีกับข้าเสียด้วยซ้ำ แล้ว
ข้าจะแต่งไปทำไม เพียงแค่ให้ข้าไปพันหูกพันตาเท่านั้นหรือ

“หรือเพียงแค่นี้ข้าที่เป็นตัวเสนียดของวงศ์ตระกูลไม่สร้างชื่อเสียงเรื่อง
ไร้ชายตบแต่ง ท่านพ่อถึงกับยอมมอบทรัพย์สินให้เจ้าบ่าวเพื่อเป็นสินสอด
เช่นนี้ ข้าก็เหมือนแค่ของแถมสินะ เพราะเขาสนใจในเงินทองแต่หาได้สนใจข้า
ไม่ ตัวข้าช่างไร้ค่าต่ำต้อยเสียยิ่งกว่าสิ่งของอีกหรือไม่”

“พอแล้ว พวกคนที่ ข้ามีอาจทนไหว ข้าขอจบชีวิตสิ้นลมหายใจที่แสน
ระทมทุกข์ภายใต้สายน้ำที่สงบนิ่งนี้ เทพแห่งสายน้ำได้โปรดนำพาวิญญาณข้า
ไป และช่วยปลดปล่อยข้าจากความตรอมตรมอันไร้ที่สิ้นสุดนี้เสียทีเถิด”

ร่างหนาในชุดเจ้าสาวทอดอาลัยอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบขณะที่ขบวน
มงคลหยุดพัก เพราะการเดินทางช่างแสนไกลและสร้างความเหนื่อยล้าให้แก่
ผู้ติดตามยิ่ง ชั่วลมหายใจนางพลันตัดสินใจทิ้งร่างหนาดำดิ่งลงใต้ผิวน้ำ

จุ่ม!

วงคลื่นน้ำขยายตัว หยดน้ำใสสะอาดกระเซ็นทั่วบริเวณ

“กรี๊ดๆๆ”

เสียงสาวใช้กรี๊ดร้องด้วยความตกใจ นำพาให้หญิงสาวได้สติขึ้นมา
จับปล้น ลมหายใจหอบถี่ หัวใจเต้นแรง ทว่าแสนเจ็บปวด ความรู้สึกจากภาพ
ฝันยังตราตรึง และทั้งความรวดราวตั้งหัวใจถูกบดขยี้เอาไว้

“คุณหนู! รู้สึกตัวแล้วหรือเจ้าคะ” เสียงสาวใช้ที่อยู่เคียงข้างยังคงเอื้อน
เอ่ยอย่างห่วงใย

ร่างหนากะพริบตาถี่เพื่อตั้งสติ วิญญาณใหม่ในร่างของหญิงเหวินหยก
กวาดตามองรอบกาย ก็พบว่าตนยังคงอยู่ในสถานที่แปลกตา ยังอยู่ในร่างกาย
มที่มาและใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนองเนกเช่นเดิม

“เมื่อครู่เป็นความทรงจำของเจ้าของร่างนี้สินะ ทรมานเหลือเกิน ความ

รู้สึกเจ็บปวดจนอยากจะตายยังหลงเหลืออยู่ เจ้าของร่างคงตั้งใจปลิดชีวิตตนเองเป็นแน่ แต่ทำไมฉันถึงกลับมาอยู่ในร่างนี้แทนกันนะ เธอพรั่นคิดในใจก่อนตัดสินใจหันไปคุยกับสาวใช้ที่นั่งเคียงข้าง

“ฉัน... ไม่มี ข้าทำอะไรหรือ” เอียงจันทรี่ที่อยู่ในร่างหญิงเหวินหยกเอ่ยถาม

“คะ... คุณหนู! จำแม้กระทั่งตัวเองก็ไม่ได้หรือเจ้าคะ” เสียงเล็กที่มีสถานะต่ำกว่าถามกลับอย่างตกใจ

เอียงจันทรี่ในร่างหญิงเหวินหยกส่ายหน้าแทนคำพูด ไม่สามารถบอกความจริงเรื่องวิญญาณตนไม่ใช่คุณหนูผู้นี้ได้ เพราะอาจถูกกล่าวหาว่าบ้าหรือเพี้ยนจนดูน่าสมเพชมากกว่าเดิม

เซียงเซียงเห็นอาการของคุณหนูที่ตนรักแปลกไปก็ยิ่งเจ็บปวดใจ ตลอดมานางเติบโตมาพร้อมหญิงเหวินหยกในฐานะลูกของบ่าวรับใช้ แต่หญิงเหวินหยกกลับรักใคร่และเห็นนางเป็นเสมือนพี่น้อง มีอะไรก็แบ่งปัน ทั้งยังร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด

“คุณหนูความจำเสื่อมจริงหรือเจ้าคะ ฮือๆ ต้องเป็นเพราะคุณหนูหยุดหายใจไปนานแน่ๆ ฮือๆ คุณหนูเป็นบุตรสาวคนสุดท้ายของสกุลหญฺูชื่อว่าหญิงเหวินหยกเจ้าคะ โธ่สวรรค์! ทำไมถึงโหดร้ายกับคุณหนูเช่นนี้ ฮือๆ” เซียงเซียงรำไห้อย่างหนัก มือเล็กพยายามปาดเช็ดหยาดน้ำใสที่ไหลรินไม่หยุด

ด้านหญิงสาวที่อยู่ในร่างใหญ่ยังคงสับสน สมองน้อยๆ กลับกรองและคิดไปสารพัด ‘หญิงเหวินหยก ชีวิตเธอช่างน่าสงสารจริง ขนาดแค่ความทรงจำเบาบางที่ได้รับรู้ยังทำให้ฉันเจ็บปวดใจไม่หาย ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงคิดสั้น ฉันขอโทษที่เคยว่าร่างของเธออัปปลักษณ์ในตอนแรกๆ ที่เห็น ฉันขอโทษนะหญิงเหวินหยก’ วิญญาณดวงใหม่ในร่างหญิงเหวินหยกรำพึงรำพันในใจ

“เธอ... เอ๊ย! เจ้าชื่ออะไรล่ะ” หญิงสาวตัดสินใจถามต่อ

“เซียงเซียงเจ้าคะ ฮือๆ คุณหนูจำบ่าวยังไม่ได้เลย ขนาดเราเติบโตมาด้วยกันแท้ๆ ฮือๆ” สาวใช้คร่ำครวญ

“ขอโทษนะเซียงเซียง ข้าจำไม่ได้จริงๆ” เสียงใสเอ่ยบอกพร้อมเอามือจับศีรษะ พลังทำที่ว่าจำไม่ได้อย่างจนใจ

“ไม่เห็นไรเจ้าคะ ฮือๆ ต้องโทษสวรรค์ที่กลั่นแกล้งคุณหนูไม่หยุดหย่อน ตลอดมาคุณหนูเจ็บช้ำมามาก แต่ก็ดีเหมือนกันที่คุณหนูลืมทุกสิ่ง ต่อไปคุณหนูก็อย่าคิดสั้นเช่นวันนี้อีกนะเจ้าคะ”

“ฉันท... เอ่อ... ข้าจะพยายาม เจ้าก็อย่าร้องให้อีกเลย” เธอพยายามใช้คำพูดที่ไม่คุ้นปากเอ่ยบอก มีอวบอุมยกขึ้นลูปคล่าใบหน้าตจน ทันทึที่ลั้มผัสโดนตุ้มตงตุ้มตงป้าและน้ำหนองที่ไหลบางส่วน ก็ทำให้ใจเธอลั่นไหว

ฉันทคงจะไปทำบาปอะไรไว้สินะ ถึงถูกโชคชะตาพาให้วิญญูณามาถึงในร่างนี้ แต่ทำไมไม่ถึงย้อนมาไกลถึงยุคโบราณของจีนเช่นนี้ล่ะ แล้วต่อไปฉันทจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไร โดยเฉพาะในร่างนี้ที่ต้องแต่งงานแบบไร้เจ้าบ่าวไร้พิธีการเช่นนี้ เธอคิดพลางทอดถอนใจ

เอียงจันท์ สาวลูกครึ่งไทยจีน เกิดมาพร้อมด้วยรูปโฉมและสติปัญญา ทั้งยังเข้าสู่วงการบันเทิงตั้งแต่วัยเจ็ดขวบ จนกระทั่งปัจจุบันอายุสิบเจ็ดปี เธออาศัยอยู่ในประเทศจีน แต่ก็ยังไม่ลืมถิ่นฐานบ้านเกิดของบิดาซึ่งก็คือประเทศไทย ตลอดชีวิตเอียงจันท์มีแต่ความสุข ครอบครัวรักใคร่ปรองดอง

แล้ววันหนึ่งเมื่อชะตาฟ้าดินราวกับจะกลั่นแกล้งให้เธอกระโดดลงไปแม่น้ำ หมายถึงจะช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอเองก็ไม่แน่ใจนักว่าผู้หญิงคนนั้นมีหน้าตาเช่นใด แต่ด้วยจิตใจที่แสนดีก็ทำให้ตัดสินใจกระโดดลงไปช่วยอีกหนึ่งชีวิต ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้ผืนน้ำกลับไม่พบร่างผู้หญิงคนนั้น และขับพลันร่างกายเธอก็แข็งขาไปทั้งร่าง ทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองที่อยู่ใต้น้ำได้

เอียงจันท์พยายามตะเกียกตะกายหมายเอาชีวิตรอด ทว่าอากาศที่เบาบางก็พลันหมดลง สติของเธอค่อยๆ เลือนหาย และมารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองถูกกลุ่มคนที่แต่งกายเหมือนคนในยุคจีนโบราณแปลกตาช่วยเอาไว้ ตอนนี่สิ่งที่เธอทำได้คือต้องยอมรับชะตากรรมที่แสนอัปโชคในครั้งนี่

เพราะนางฟ้ากับยมทูตแอบรักกัน สวรรค์กับนรกจึงต้องลงทัณฑ์
ให้เวียนว่ายตายเกิดถึงพันกัปพันชาติเพื่อพิสูจน์รักนิรันดร์!

ในชาติภพสุดท้าย **หยุเหวินหย่า** ต้องคำสาป เกิดมาบิรูปโอบแสนอัปลักษณ์ยี่
มีหน้าซ้ำยังต้องแต่งให้ **เหิงเจี๋ย** แม่ทัพใหญ่แห่งแผ่นดินที่ขึ้นชื่อเรื่องความเหี้ยมโหด
อีกทั้งยังมีเมียน้อยและเย็นชาต่อนางผู้เป็นเพียงอนุภรรยา
กว่าเรื่องราวของทั้งคู่จะเกี่ยวข้อพันผูกกันมาตั้งแต่ครั้งอดีตชาติ
สายใยรักที่ตักทอมาเจ็ดหมื่นกว่าปีจึงมีอาจแยกจากกันได้

วิบากกรรมแห่งรักของทั้งสองช่างน่าสสารยี่นัก
แล้วชาติสุดท้ายของเขากับนางจะลงเอยกันได้จริงหรือ
นางจะซิงหัวใจเขาในชาติสุดท้ายได้เช่นไร
หรือนางต้องยอมให้วิญญาณดับสลายไปชั่วกัลปาวสาน...

ทดลองอ่าน

24
สาระ สุกๆ สุกใจ **สถาพรบุ๊คส์**
www.satapornbooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์

หมวดนวนิยายจีน

ISBN 978-616-00-3867-1

ราคา 290 บาท

มีจำหน่ายในรูปแบบ **e-Book**